

[Gerda Møller.]

lovforslaget på grund af de konsekvenser, det kan medføre. Jeg forstår meget vel, at regeringen af principielle grunde må være skeptisk over for lovforslaget, men som forslagsstiller mener jeg alligevel, og de andre forslagsstillere med mig, at der er et specielt socialt motiv til det, og derfor finder vi det rigtigt at overlade til folkettinget at tage stilling til, om man vil fremme dette lovforslag.

Ib Thyregod: Jeg skal som ordfører for venstre fremlægge folketingsgruppens syn på det private lovforslag, som her foreligger for folkettinget.

Vi har for ganske kort tid siden her i folkettinget haft en drøftelse af problemerne omkring landbrugets fremtid; både hr. Anders Andersen og landbrugsministeren har redegjort for en række principielle synspunkter, særlig med henblik på den unge generation. Der er ingen tvivl om, at landbruget har stor samfundsmæssig betydning og har vanskelige kår i øjeblikket, og det er derfor, man overvejer en række forskellige foranstaltninger. Men herudover kan enkelte grupper inden for landbrugserhvervet, inden for frugtavlen, inden for gartneriet, rammes af en ganske særlig vanskelig situation, og det er det, som er baggrunden for det forslag, som foreligger her. Det er klart, at erhverv som landbrug, som frugtavl og som gartneri i særlig grad er påvirkede af haglskader og andre naturkatastrofer, orkaner, storme og lignende.

Selv om vi fuldt ud forstår de principielle betænkeligheder, som landbrugsministeren gjorde rede for her, og som skyldes den vedtagelse, som foreligger fra finansudvalget i 1947, er vi derfor positivt indstillet over for at gennemføre en form for hjælp til den gruppe, der her er tale om, de haglskaderamte frugtavlere, gartnere og landmænd, særlig med henblik på haglskaden ved uvejret den 25.-26. juni 1967. Det principielle problem er jo dette, at en række af dem, som er ramt af haglskaden, har været

forsikret, men andre ikke har været forsikret. Og det er det, som er baggrunden for vedtagelsen i 1947, hvor det blev sagt fra finansudvalgets side, at man fremover måtte regne med selv at skulle forsikre og altså ikke kunne forvente hjælp fra statskassen i en lignende situation. Men dette principielle synspunkt kan jo i og for sig ikke føre videre end dertil, at man ikke fra statskassens side kan erstatte den skade, der her er tale om, at man med andre ord ikke kan dække det tab, som opstår gennem haglskade. Det, som forslaget går ud på, er jo et statslån til 8 pct. rente. Inden for venstres folketingsgruppe vil vi foretrække i stedet for dette forslag en form for statsgaranti og markedsrente, idet vi herved har taget hensyn til de principielle synspunkter, som landbrugsministeren også her var inde på, og alligevel kan yde en hjælp i den foreliggende situation, som vil have stor betydning for de landmænd og frugtavlere, der her er tale om. Det har allerede været nævnt, at vi har forslag liggende vedrørende stormskade på skovene. Der er her den forskel, at dér ikke kunne forsikres. Men uanset dette mener vi, at der også i den foreliggende situation vil være grundlag for at yde en eller anden form for hjælp. Forholdet er vel simpelt hen det, at det, at man giver en statsgaranti for et lån, ikke fremover vil motivere andre til at undlade at forsikre, og man må vel regne med, at den advarsel, som er kommet, vil virke i mange år fremover, således at en situation som den foreliggende ikke nemt igen vil komme til at foreligge.

Jeg må også rejse det spørgsmål: hvor længe kan en sådan afgørelse, som er truffet af folketingets finansudvalg i 1947, binde folkettinget? Kan det være rimeligt, at denne afgørelse, som er truffet i 1947, også skal binde os i dag, 21 år efter, således at vi også i dag ud fra de synspunkter, man dengang havde, skulle være afskåret fra at yde en eller anden form for hjælp? En hjælp, der sker i form af statsgaranti og til markedsrente, vil formentlig være den støtte, som både giver hjælp til de hagl-